

רע"פ 1183/18 - דולב ששון נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 1183/18

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: דולב ששון

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 04.02.2018, בעפ"ג 57219-11-17, שניתן על ידי כב' הרכב השופטים: א' טל - נשיא; ד' מרשק מרום; ו-נ' בכור

בשם המבקש: עו"ד ירון פורר

בשם המשיבה: עו"ד נגה בן סידי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' הרכב השופטים: א' טל - נשיא; ד' מרשק מרום; ו-נ' בכור), בעפ"ג 57219-11-17, מיום 04.02.2018. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופטת ש' דקל נוא - שופטת בכירה), בת"פ 52923-05-14, מיום 12.11.2017.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום מתוקן לבית משפט השלום בראשון לציון, אשר ייחס לו, במסגרת שני אישומים, ביצוע עסקה אחרת בסם מסוכן, לפי סעיף 13 בצירוף סעיף 19 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים המסוכנים) (2 עבירות).

מעובדות האישום הראשון עולה, כי ביום 05.05.2015, בשכונת "רמת אליהו" בעיר ראשון לציון, "שוחחו הנאשם [המבקש] ואון לוי, וסיכמו כי הנאשם [המבקש] ימכור לאון 12 יחידות סם מסוכן מסוג LSD עבור סך של 500 ₪, במסיבה". במעשיו ביצע המבקש עסקה אחרת בסם מסוכן.

מעובדות האישום השני עולה, כי עובר למועד המתואר באישום הראשון, במועד שאינו ידוע במדויק למשיבה, "נדברו ביניהם און לוי והנאשם [המבקש] לבצע עסקת סמים כך שהנאשם [המבקש] ימכור לאון לוי שתי יחידות של סם מסוכן מסוג LSD תמורת סך של 150 ₪. בהמשך לכך, תיאמו הנאשם [המבקש] ואון לוי כי העסקה תתבצע באותו מועד או למחרת היום. חרף האמור לעיל, לא יצאה העסקה לפועל". במעשיו המתוארים לעיל, ניסה המבקש לסחור בסם מסוכן, בלא היתר על פי פקודת הסמים המסוכנים, בתקנות או ברישיון מאת המנהל.

3. ביום 13.11.2016, הורשע המבקש, על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום המתוקן. בטרם נגזר דינו, הופנה המבקש על ידי בית משפט השלום אל שירות המבחן לשם הכנת תסקיר בעניינו. בתסקיר נאמר, כי שירות המבחן בא במגע עם המבקש, במסגרת הליך קודם שהתנהל נגדו, בו נשפט המבקש בגין עבירה של סיוע להסגת גבול בצוותא, שבה לא הורשע, ונדון לביצוע של"צ בהיקף של 200 שעות. אשר להיסטוריית השימוש של המבקש בסמים, נמסר כי לדברי המבקש הוא התנסה בעבר בסמים מסוג קנאביס ואקסטזי, ואולם הוא "נטה לטשטש את הנסיבות לשימוש לאור תפיסתו את מצבו הנוכחי בהימנעות מסמים". בהמשך, ציין שירות המבחן כי במהלך תקופת השל"צ, מסר המבקש מספר בדיקות שתן אשר נמצאו ללא שרידי סם, כאשר האחרונה בוצעה בחודש ינואר 2017. עם זאת, הבהיר שירות המבחן כי בחודשים האחרונים חלה נסיגה במידת שיתוף הפעולה מצידו של המבקש, וחרף מאמציו של שירות המבחן ליצור קשר טלפוני עימו, בחר המבקש שלא לענות לטלפון, ונמנע מליצור קשר עם שירות המבחן ביוזמתו. על יסוד האמור, מסר שירות המבחן כי "כיום הנאשם [המבקש] ממוקד בתפקודו התעסוקתי ועושה מאמצים על מנת להימנע ממעורבות עם החוק, אנו מעריכים כי פחתה רמת הסיכון להישנות ביצוע עבירות, כפי שעולה גם מגיליון רישומו הפלילי ואף סברנו, כי על מנת לעודד מאמציו לשיקום, להמליץ על הטלת צו של"צ". עם זאת, לנוכח העובדה כי המבקש ניתק קשר עם שירות המבחן ולא ניתן היה להשלים את תהליך האבחון, לא עלה בידי שירות המבחן ליתן המלצה מגובשת בעניינו של המבקש. בהקשר זה, הבהיר שירות המבחן, כי "קיימת חשיבות לנוכחותו של הנאשם בדיון ובדיקה מעמיקה עמו את רצונו ויכולתו לעמוד בקשר רציף עמו".

ביום 11.07.2017, הוכן תסקיר משלים בעניינו של המבקש. בתסקיר נאמר, כי במהלך תקופת הדחייה יצר המבקש קשר עם שירות המבחן ומסר כי לא התאפשר לו לשמור על קשר כנדרש, בשל נסיעתו לחו"ל, ואולם הוא הביע נכונות לעמוד בקשר רצוף עם שירות המבחן כעת. עוד נמסר בתסקיר, כי המבקש ביצע שתי בדיקות שתן, אשר נמצאו ללא שרידי סם. בהמשך, חזר שירות המבחן על התרשמותו, לפיה המבקש ממוקד בתפקודו התעסוקתי ועושה מאמצים להימנע ממעורבות עם החוק או עם סביבה

שולית; וכי רמת הסיכון להישנות ביצוע העבירות מצדו פחתה. אשר לשאלת ביטול הרשעתו של המבקש, נמסר כי יש מקום לבחון אותה בחיוב, לאור עבודתו של המבקש בנמל התעופה, הדורשת אישורים ובדיקות ביטחוניות; גילו הצעיר של המבקש; והתרשמותו של שירות המבחן כי המבקש שינה את דפוסי התנהלותו. לצד זאת, המליץ שירות המבחן להשית על המבקש צו של"צ בהיקף של 300 שעות, כאשר במהלך תקופת ביצוע הצו, "ישהה הנאשם [המבקש] בפיקוחו של שירות המבחן וימסור בדיקות שתן לאיתור שרידי סם".

4. ביום 12.11.2017, ניתן גזר דינו של בית משפט השלום. בפתח גזר הדין, קבע בית משפט השלום כי יש לדחות את בקשת המבקש להורות על ביטול הרשעתו בדין, "שכן אין זה המקרה בו עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין חומרתן של העבירות לבין הנזק הצפוי לנאשם [המבקש] מההרשעה". אשר להתקיימותו של התנאי הראשון, הנוגע לטיב העבירה המאפשר "לוותר" על ההרשעה, הבהיר בית משפט השלום כי עיון בפסיקה הנוהגת מלמד כי LSD הינו "סם הזייתי, סינתטי בעל עוצמה חזקה ביותר העלול להשפיע קשות על ההתנהגות, אף לאחר נטילה של כמות מזערית ממנו". בית משפט השלום ציין עוד, כי ניתן ללמוד על חומרת העבירות בהן הורשע המבקש מן העונש המירבי אשר קבע המחוקק בצידן – 20 שנות מאסר. אשר להתקיימותו של התנאי השני, שעניינו הנזק הצפוי לנאשם מההרשעה, קבע בית משפט השלום כי הגם שהוצג מכתב מטעם מעסיקו הנוכחי של המבקש, לפיו אם יורשע בדין, הוא לא יוכל להמשיך בעבודתו בסניף חברת שירותי תובלה בנמל התעופה, אין המדובר בפגיעה אשר די בה כדי להצדיק את ביטול הרשעתו של המבקש. בית משפט השלום הטעים, כי:

"הנאשם [המבקש] יוכל למצוא בנקל עבודה אחרת ההולמת את כישוריו והשכלתו, ככל שאכן יפוטל מעבודתו בגין הרשעתו, ויתכן כי יוכל להיות מועסק בסניף אחר של חברת שירותי תובלה זו או במסגרת חברה אחרת. עוד יודגש כי בהתאם למסמכים שהוגשו לפניי, הנאשם [המבקש] הוא בעל תעודת טכנאי שירות למנעולנות בתחום חילוץ ופריצה של המכללה לטכנאי שירות, אותה קיבל במהלך ההליכים המשפטיים שהתקיימו בתיק זה, ולא הוכח כי הוא עוסק כיום בתחום זה וכי הרשעה בדין תחסום את יכולתו לעסוק בתחום בעתיד, ככל שיחפוץ בכך".

בהמשך, הבהיר בית משפט השלום כי אין לקבל את המלצת שירות המבחן, לפיה יש מקום לבטל את הרשעתו של המבקש בדין, אך בשל גילו הצעיר והתרשמות שירות המבחן כי הוא שינה את דפוסי התנהגותו. בית משפט השלום ציין, כי עיון בתסקירי שירות המבחן מלמד, כי "הנאשם [המבקש] לא לקח אחריות מלאה על ביצוע העבירות נשוא כתב האישום המתוקן, הינו בעל זהות לא מגובשת וחסרת בשלות, ששלל כל נזקקות טיפולית ואף נטה לטשטש את נסיבות צריכת הסמים". בית משפט השלום הוסיף עוד, כי המבקש קיבל הזדמנות קודמת במסגרת הליך משפטי בעבירה עליה נתן את הדין בשנת 2016, וכי אין מקום "לתת למבקש הזדמנות נוספת ולבטל את הרשעתו גם במקרה הנוכחי".

בבואו לקבוע את מתחם הענישה ההולם, הבהיר בית משפט השלום כי יש לקבוע מתחם עונש כולל לשתי העבירות, בהן הורשע המבקש. בית משפט השלום עמד על החומרה הכרוכה בביצוע עבירות סמים, המסכנות את שלום הציבור, בריאותו, בטחונו האישי, ורכושו. בית משפט השלום הדגיש, בהקשר זה, כי המבקש "פגע בערכים המוגנים באופן משמעותי ומוחשי, שעה שביצע שתי עסקאות בסמים מסוג LSD שהינם סמים הזייתיים, העלולים להשפיע באופן קשה על התנהגות המשתמשים בהם, אף לאחר נטילה של כמות קטנה יחסית". בהמשך, הבהיר בית משפט השלום כי גם בהנחה ששתי העסקאות, אותן ביצע המבקש, לא יצאו אל הפועל, יש להתחשב בנזק שהיה עלול להיגרם לציבור כתוצאה מביצוע העבירות. בית משפט השלום הוסיף וקבע, כי לא הונח בסיס ראיתי

לטענה כי העסקה השנייה לא התקיימה עקב חרטה מצדו של המבקש; וכי לא נפגמה יכולתו של המבקש להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשיו. על יסוד האמור, קבע בית משפט השלום כי מתחם העונש ההולם ינוע "בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית".

5. לצורך קביעת עונשו של המבקש בגדרי המתחם, התייחס בית משפט השלום לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות. בית משפט השלום ראה, בין היתר, כשיקולים לקולה את הודאתו של המבקש באשמה; את העובדה כי המבקש לקח אחריות, באופן חלקי, על ביצוע העבירות; את העובדה שבדיקות השתן שנערכו למבקש נמצאו נקיות; את העובדה שלא נפתחו נגד המבקש תיקים נוספים מאז ביצוע העבירות; ואת העובדה כי הטלת עונש מאסר תפגע ביכולתו של המבקש לכלכל את עצמו. כנסיבה לחומרה ראה בית משפט השלום את העובדה כי המבקש התקשה לעמוד בתנאי צו השל"צ שהוטל עליו, בהליך קודם. בית משפט השלום הבהיר, בהקשר זה, כי אין זה המקרה המצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום; וכי הטלת ענישה מקלה, שאינה כוללת רכיב של מאסר ולו לריצוי בדרך של עבודות שירות, "תעביר מסר שגוי לכלל הציבור ותפגע קשות בשיקולי הרתעת הרבים". לאחר זאת, השית בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: 5 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ב"פתחון לב" בראשון לציון; 5 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש כל עבירת סמים מסוג פשע, למשך 3 שנים; 3 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש כל עבירת סמים מסוג עוון, למשך 3 שנים; ו-12 חודשי פסילה על תנאי, לבל יעבור המבקש כל עבירה על פי פקודת הסמים המסוכנים, למשך 3 שנים.

6. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, אשר כוון כלפי הרשעתו בדיון ולחילופין כלפי חומרת העונש שהושת עליו. ביום 04.02.2018, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש, בקובעו כי אין מתקיימים, בעניינו של המבקש, שני התנאים ליישומו של חריג אי ההרשעה. בית המשפט המחוזי הבהיר, בהקשר זה, כי:

"גם אם העבירות נשוא הרשעתו של המערער [המבקש] לא הושלמו, דהיינו, הסמים לא עברו לחזקתו של הקונה המיועד, ולא ניתנה תמורה עבורם, אין בכך כדי להצדיק אי הרשעה לאור מהות הסם נושא העסקאות, לאור המדובר בשתי עסקאות שנעשו בסמיכות זמנים יחסית ולאור הפגיעה של העסקאות, גם אם לא הושלמו, באינטרסים המוגנים שבהן פוגעות עבירות הסמים".

עוד קבע בית המשפט המחוזי, כי אין באמור בתסקירי שירות המבחן כדי להצדיק הימנעות מהרשעתו של המבקש. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע, בהקשר לעיסוקו של המבקש, כי אין המדובר "במקצוע הטעון הסדרה ושהעדר הרשעה הוא חלק מתנאי העסקה באותו מקצוע". אשר לטענת המבקש, כי יש להמיר את עבודות השירות בשל"צ, לנוכח האפשרות לפיטוריו של המבקש, קבע בית המשפט המחוזי, כי "עונש עבודות השירות שהוטל על המערער [המבקש] הוא עונש ראוי למעשיו ומתחשב במידה הראויה בכל הנסיבות לקולא שנמנו בהודעת הערעור, בטיעוני ב"כ המערער [המבקש] בפני בית משפט קמא ובתסקירי שירות המבחן". בית המשפט המחוזי קבע בנוסף, בעניין זה, כי "יש לזקוף לחובת המערער [המבקש] את ניתוק הקשר בינו לבין שירות המבחן, גם אם תקופה מסוימת היה בחו"ל, ואת העובדה שלא ביצע את עבודות השל"צ שהוטלו עליו במסגרת הליך אי הרשעה קודם כהלכתן אלא רק לאחר שמועדן הווארך בעקבות אי ביצוען במהלך התקופה שנקצבה לו".

הבקשה לרשות ערעור

7. בבקשה לרשות ערעור המונחת לפניי, משיג המבקש על הרשעתו בדין ולחילופין על חומרת העונש שהושת עליו. במסגרת הבקשה, טוען המבקש לקיומם של שיקולי צדק המצדיקים את התערבותו של בית משפט זה. לשיטת המבקש, שגה בית משפט השלום עת דחה את המלצת שירות המבחן בדבר הימנעות מהרשעתו; וכי נכון היה להגמיש את הכללים שנקבעו בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל (21.08.1997) (להלן: עניין כתב). עוד טוען המבקש, כי שגו הערכאות הקודמות עת השיתו עליו 5 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, שכן "הליך שיקומו יפגע והמבקש ייפלט ממקום עבודתו". בבקשתו, חוזר המבקש ומפרט את הנסיבות הקשורות לביצוע העבירות, שהן אינן חמורות לשיטתו; את האמור בתסקירי שירות המבחן; ואת נסיבותיו האישיות, כפי שנסקרו בפסקי הדין של הערכאות הקודמות. על יסוד האמור, גורס המבקש כי יש ליתן לו רשות ערעור, לקבל את ערעורו לגופו ו"לאמץ את המלצת תסקיר שירות המבחן תוך קביעה שבקשה זו תשמש כהודעת ערעור".

תגובת המשיבה לבקשה לרשות הערעור

8. לגישת המשיבה, עניינו של המבקש אינו עומד בתנאים לקבלת רשות ערעור, שכן היא עוסקת במקרה הפרטי שלו. לגופו של עניין, טוענת המשיבה כי המבקש לא הוכיח כי עלול להיגרם לו נזק קונקרטי, חמור, ובלתי מידתי כתוצאה מהרשעתו; וכי בקשתו של המבקש להימנע מהרשעתו אינה עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי הטמון בהרתעת המבקש ואחרים כמותו. אשר לעונש שהושת על המבקש, טוענת המשיבה כי שתי הערכאות בחנו לעומק את עובדות המקרה ואת נסיבותיו האישיות של המבקש; וכי אין בעונש שהושת עליו כדי לסכל את המשך שיקומו. המשיבה הוסיפה וטענה, בהקשר זה, כי ניתן לראות בעונש המאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות שהוטל על המבקש כ"המשך ישיר של ההליך השיקומי, הכולל עונש קל וקצר אך הולם וראוי אשר ירוצה בעבודות שירות שיהווה גורם מחנך ומרתיע מביצוע עבירות נוספות". לאור האמור, סוברת המשיבה כי יש לדחות את הבקשה לרשות הערעור על הסף, וגם לגופו של עניין.

דיון והכרעה

9. הלכה היא, כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" שמורה למקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; או למקרים בהם מתעורר חשש מפני עיוות דין מהותי או אי צדק שנגרם למבקש (רע"פ 8438/17 כיאל נ' מדינת ישראל (30.10.2017); רע"פ 5244/17 תורג'מן נ' מדינת ישראל (12.09.2017); רע"פ 6869/17 פילברג נ' מדינת ישראל (11.09.2017)). לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה, כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורות, שכן מדובר בעניינו הפרטי של המבקש, ואין מתעורר חשש לעיוות דין או לחוסר צדק שנגרם לו. אוסיף עוד, כי הבקשה נוגעת גם לחומרת עונשו של המבקש, וכידוע הוא כי בקשות מסוג זה אינן מצדיקות, ככלל, מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי", אלא במקרים חריגים בהם חלה סטייה קיצונית בעניינו של המבקש, ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים (רע"פ 6481/17 לחאם האלה נ' מדינת ישראל (02.11.2017); רע"פ 10116/16 דסוקי נ' מדינת ישראל (24.1.2017); רע"פ 4512/15 הרוש נ' מדינת ישראל (6.7.2015)). ככל שמדובר בעונש שהושת על המבקש, הרי שהוא אינו חורג ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות מסוג זה. בנוסף, חלקן הנכבד של טענות המבקש, כבר הועלו בפני בית המשפט המחוזי, אשר התייחס אליהן בפסק דינו המנומק, ומשכך, נראה כי הבקשה מהווה ניסיון לערוך מעין "**מקצה שיפורים**" לתוצאת הערעור, ניסיון שאין להיעתר לו (רע"פ 460/17 אבו הדואן נ' מדינת ישראל (20.03.2017); רע"פ 7665/16 א. סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התמ"ת (14.11.2016)). די בכך כדי לדחות את הבקשה לרשות הערעור.

עמוד 5

למעלה מן הצורך, אוסיף כי לאחר שבחנתי את כלל הנסיבות, הגעתי לידי מסקנה כי דין הבקשה להידחות אף לגופו של עניין. מקובלות עליו קביעותיהן של הערכאות הקודמות, כי המבקש אינו עומד בתנאים שנקבעו בעניין כתב לסיום ההליך בעניינו בלא הרשעה. ככלל, הימנעות מהרשעתו של נאשם אשר נקבע כי ביצע עבירה, תיעשה במשורה, והיא שמורה למקרים חריגים בלבד. כפי שציינתי ברע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (10.06.2014):

"כלל יסוד הוא בשיטת משפטנו כי הליך משפטי, של מי שהוכח כי עבר עבירה פלילית, יסתיים בהרשעה. ואולם, לצידו של כלל זה קיים חריג, המאפשר לסיים את ההליך באי-הרשעתו של נאשם שהוכח שביצע עבירה, וניתן להסתפק בצו שירות לתועלת הציבור (ראו, לעניין זה, סעיף 71א(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; וסעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982). בעניין כתב הוטעם, כי המדובר בחריג מצומצם, כאשר ההימנעות מהרשעה תהא מוצדקת אך במקרים חריגים ויוצאי דופן, "שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה". עוד נקבע, כי לשם הימנעות מהרשעתו של נאשם יש לבחון את התקיימותם של שני תנאים מצטברים: א. האם ההרשעה פוגעת פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם; ב. האם סוג העבירה מאפשר להימנע מהרשעתו של הנאשם, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים" (ראו גם החלטותי ברע"פ 5100/14 מסארוה נ' מדינת ישראל (28.07.2014); רע"פ 1931/15 מויסקו נ' מדינת ישראל (26.3.2015); וברע"פ 2882/17 פלוני נ' מדינת ישראל (15.06.2017)).

אשר לתנאי העיקרי, לפיו יש לבחון האם סוג העבירה מאפשר להימנע מהרשעתו של הנאשם, סבורני כי, בעניינו של המבקש, לא ניתן לסיים את ההליך בלא הרשעה, עקב הפגיעה באינטרס הציבורי, שעיקרו כפי שציין בית משפט השלום, צורכי הרתעת הרבים. אשר לתנאי האחר, אין מחלוקת בעניינו, כי למבקש עלולה להיגרם פגיעה שאינה קלה, בשל הרשעתו בדין, שכן מטבע הדברים, הרשעה בפלילים משבשת את מסלול חייו של כל אדם, ושל המבקש בכלל זה. ואולם, תמיד דעים אני עם הערכאות הקודמות, כי במקרה דנן אין בנזק שעלול להיגרם למבקש כדי להצדיק הימנעות מהרשעה, לאחר שהובהר כי המבקש עוסק במקצוע בו היעדר הרשעה אינו נמנה על תנאי ההעסקה בו. אשר לטענות המבקש בדבר חומרת העונש, לא מצאתי כי יש בעונשים שהושתו עליו סטייה כלשהי ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות, ובוודאי שאין מדובר בסטייה קיצונית מרמת הענישה הנהוגה בעבירות מסוג זה.

10. על יסוד האמור, נחה דעתי כי העונש שהושת על המבקש הינו ראוי ומאוזן, ומשלא מצאתי טעם ראוי לדון בעניינו של המבקש ב"גלגול שלישי", דין בקשת רשות הערעור להידחות.

המבקש יתייצב לביצוע עבודות השירות שהוטלו עליו ביום 16.04.2018 שעה 08:00, כפי שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, ה' בניסן התשע"ח (21.3.2018).

ש ו פ ט

עמוד 6

